

عنوان مقاله:

منابع اجتهاد از دیدگاه فقه عام و خاص

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 5 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 38

نویسندگان:

محبوبه احمدی - دانشجوی دکترای فقه و مبانی حقوق اسلامی، گروه الهیات، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

سید محمد صدری - استاد یار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

اجتهاد به معنای تلاش سازمان یافته و روشمند فقیهان برای دست یافتن به احکام شرعی، عمری به بلندای اسلام دارد. بر همگان روشن است که فقه اجتهادی و احکام شریعت مبتنی بر منابع اجتهاد و پایه های معتبر شرعی است که مهم ترین آن ها اصول احکام و قوانین کلی است که خداوند آن ها را در ضمن حدود ۵۰۰ آیه بیان نموده است و دومین منبع مهم شناخت سنت رسول خدا است که در آن شرایط و مواضع، احکام به گونه کامل بیان گردید و این منبع برای مجتهد در مقام استنباط احکام حوادث واقعه و موضوعات مستحدثه نقش بسیار مهمی دارد که منابع دیگر برای او در مقام استنباط دارای چنین نقشی نمی باشند. باید دانست در صورتی منابع فقه اجتهادی در نظام جمهوری اسلامی می تواند خارج از محدوده نصوص خود در برابر رویدادها و پدیده های زندگی در همه ابعاد اجتماعی، فرهنگی، علمی، اقتصادی، حقوقی، سیاسی، قضایی، اداری، حکومتی و ... پاسخگو باشند که اجتهاد توسط فقیهان و مجتهدان در آن ها به کار گرفته شود و بدین وسیله فروع تازه را به اصول پایه احکام بازگشت داده و قوانین کلی احکام به مصادیق خارجی منطبق گرداند و توسعه فقه از نظر فروع و مصادیق و تبلور آن از نظر کیفیت به این اجتهاد بستگی دارد.

کلمات کلیدی:

اجتهاد، تقلید، فروع، منابع اجتهاد، فقه اجتهادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2078228>

